

ΠΛΑΓΚΩΝ ἡ ΜΗΛΙΣΙΑ

— Φύγε, φίλε, εἶπεν ἡ Πλαγκών, πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς· δὲν θέλω νὰ μοὶ κλέψωσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τῆς καλλονῆς σου, ἔστω καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑποφέρω φρικτὰ ὅταν μία γυνὴ σὲ βλέπει.

Ὁ νέος ὑπήκουσε· πλὴν δὲν ἀπεσύρθη καὶ τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῇ ἡ Λαμία, ἥτις, ταῦτοχρόνως εἰσῆρχετο, νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ.

— "Ε! καλημέρα, ὦραία μου περιστερὰ· πῶς ὑπάγει ἡ ὑγίεια; Τὸ ἐξωτερικὸν σὲ δεικνύει καλῶς ἔχουσαν. Ποῖος λοιπὸν ἔλεγεν, ὅτι ὑπεφέρατε πολὺ, εἰς τρόπον ὥστε παρηλάξατε ἐντελῶς καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου δὲν τολμάτε πλέον νὰ ἐξέλθετε; ἐπέλεξεν ἡ Λαμία, ἀσπαζομένη τὴν Πλαγκών μετὰ διακληρώσεων ἀνεκφράστου χαρᾶς.

— Ὁ Θρασύλλος εἶπε τούτο, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀρχινάσση, καὶ σὲ προτρέπω νὰ τὸν ἐκδικηθῇς, προσπαθοῦσα νὰ σὲ ἐρωτευθῇ ἔτι πλείοτερον, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀνταμείψῃ, τὸν ἔρωτά του. Ἀλλὰ, τί ἤθελα νὰ εἶπω; Ζῆτε ἐν ἀπομυνώσῃ, ὡς εἰς φρόνιμος, ὅστις ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σύστημα τοῦ παντός. Δὲν ἀναμιγνύσαι πλέον εἰς τὰ ἐγκόσμια;

Τίς ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Πλαγκών ἤθελε κατὰσπῇ φιλόσοφος.

— "Ω, ὦ! τούτο δὲν πιστεύω νὰ μὰς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ θύωμεν εἰς τὸν Ἐρωτα καὶ τὰς Χάριτας. Ἡ ἰδική σας φιλοσοφία δὲν ἔχει γενειάδα· δὲν εἶνε ἀληθὲς, Πλαγκών; Τὴν εἶδον πρὸ ὀλίγου σπεύδουσαν νὰ κρυφθῇ εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν θύραν καὶ ἂν δὲν μὲ ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, εἶνε ὁ Κτησίας, ὁ ἐραστὴς τῆς Βακχίδος τῆς Σάμου.

Ἡ Πλαγκών, ἡλλαξεν ὄψιν, ἐδῆξε τὰ χεῖλη τῆς, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἐξ ἐλεφαντοκοκκαίου ἔδρας τῆς καὶ ἐλιποθύμησε.

Αἱ δύο φίλαι ἀπεχώρησαν λίαν εὐχαριστημέναι, ὅτι ἔρριψαν χαλικά εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Πλαγκών, ὅστις θὰ ἐτάραττεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἡμεροῦσαν ἐπιφάνειάν τῆς.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ἐνδοκρῶν γυναικῶν, αἰτινεὶ συνωθούντο περίξ τῆς δεσποίνης τῶν, εἰσῆλθεν ὁ Κτησίας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξεπλάγῃ μεγάλως εὐρὼν λιπόθυμον τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μόλις ἀφῆκε μειδιῶσαν καὶ χαρίεσσαν, ἐβρέξε μὲ ὕδωρ ψυχρὸν τοὺς κροτάφους τῆς, τῆς ἐκτύπησε τὴν παλάμην τῶν χειρῶν τῆς, ἔκλυσε πρὸ τῆς ρινὸς τῆς πτερὸν φασιανοῦ καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλος νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀνοιῇ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἀλλὰ, μόλις ἰδοῦσα αὐτόν, ἐφώναζε μετ' ὕψους ἀποστροφῆς,

— Φύγε! φύγε, ἄθλιε, καὶ νὰ μὴ σὲ ἐπανίδω ποτέ.

Ὁ Κτησίας, ἐκπεπληγμένος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἐκ τῶν τόσων σκληρῶν λέξεων καὶ ἀγνώων εἰς τί γὰρ τὰς ἀποδώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ κρατῶν ἐνηγκαλισμένα τὰ γόνατά τῆς, τὴν ἠρώτησε πόθεν ἡ ἀποστροφή αὕτη.

Ἡ Πλαγκών, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἀπὸ ὥχρον μετεβλήθη εἰς ἐρυθροῦν καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔτρεμον ἀπὸ ὀργῆς, ἀπεσπάρθη ἀποτόμως ἀπὸ τὸ περιπαθὲς σφίγγιμον τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἐπανέλαβε τὴν σκληρὰν ἐπιταγὴν.

Βλέπουσα ἡ Πλαγκών ὅτι ὁ Κτησίας βεθυθισμένος ἐν τῷ

πελάγει τῆς ὀδύνης τοῦ, δὲν μετέβαλλε στάσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθη ὡν γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, ἐκάλεσε δύο ἐκ τῶν δούλων τῆς Σκύθας, δύο κολοσσούς, μὲ κόμην ἐρυθρὰν καὶ ὀφθαλμούς ἀγρίους καὶ διὰ χειρονομίας ἐπιτακτικῆς εἶπεν εἰς αὐτούς·

— Ρίψατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸν ὁρόμον

Οἱ δύο γίγαντες ἔλαβον ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τὸν νέον, καὶ διὰ τῶν πλουσιῶν διαδρόμων μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ τὸν ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ. Ὅτε δὲ οὗτος ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, εὗρε τὴν θύραν κλειστὴν.

Πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἀπεκοιμήθη τότε ἐν αὐτῷ καὶ κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς. Ἐρρίφθη, ὡς μηχανιώδης κατὰ τῆς φρασσοῦσης αὐτῷ τὴν εἰσοδὸν θύρας, μὲ πρόθεσιν νὰ διὰκρηῇ αὐτήν, πλὴν τούτο ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀναησιῶν, καθ' ὅσον προὔκαλεσεν ἐπὶ τῆς λευκῆς ράχεώς του, ἥτις ἄλλοτε ἐδέχετο τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα τῆς ὦραιας Μηλισίας, ραβδισμοὺς καὶ μαστιγώσεις. Οἱ Σκύθαι ἦσαν ὅλως ξένοι πρὸς τὰς φιλοφρονήσεις.

Ἡ διαγωγή τῆς Πλαγκών τῷ ἐφάνη ἄτιμος· τὸν παρώργισε δὲ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης, κραυγὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς βρυχηθμὸν πληγωμένου λέοντος. Τέλος κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ· ἐσύναξε λίθους καὶ ἤρξατο ρίπτων αὐτοὺς διὰ τῶν ἀνεωγμένων παραθύρων ἐντὸς τῆς οἰκίας ὑποσχόμενος τοῖς θεοῖς τοῦ Ἄδου θυσίαν ἑκατὸν βοῶν, ἐν ἧ περιπτώσει εἰς ἐξ ὧν συνῆντα τὸν κρόταφον τῆς Πλαγκών.

Τὸ μῖσος διαδεχθὲν τὸν ἔρωτα, ἐρριζώθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀπέλπιδος ἐραστοῦ ὡς βέλος χαλύβδινον καὶ ἥδη ἐβδελύσσετο πλείοτερον τοῦ θανάτου ἐκείνην ἣν τόσον παραφόρως ἠγάπα.

Σύνθηες ἀποτέλεσμα τῆς ἀδικίας ἐπὶ τῶν γενναίων καρδιῶν.

Ἐν τούτοις, βλέπων ὅτι ἡ οἰκία διέμενεν ἡσυχος καὶ ἄφωνος καὶ ὅτι οἱ διαβᾶται ἐκπλησσομένοι ἐκ τῶν παραλογισμῶν τοῦ, ἤρχισαν νὰ συναθροίζωνται περίξ αὐτοῦ, ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ ἐγκατέστη τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐν τινὶ ὡματίῳ, ἀντικρὺ τῆς κατοικίας τῆς Μηλισίας μὰς.

Μυρίας ἀποφάσεις ἔκαμνεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ. Ἦθελε νὰ περιμεῖνῃ τὴν Πλαγκών εἰς τινα ὁδὸν ἀπόκεντρον καὶ νὰ βυθίσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὸ ἐγχειρίδιόν του. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ κτήματά του, νὰ ὑπλίσῃ τοὺς δούλους τοῦ καὶ ν' ἀρπάσῃ διὰ τῆς βίας τὴν σκληρὰν Μηλισίαν, ἀφοῦ προηγουμένως παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς τὸ μέγαρόν τῆς.

Μετὰ μίαν νύκτα στεναγμῶν καὶ σκέψεων, παρελθούσαν χωρὶς ὁ Μορφεύς, ὁ ὥχρος οὗτος τοῦ θανάτου ἀδελφός, νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὰ βλέφαρά του, συνησθάνθη ὅτι ἦτο ὑπὲρ πότε ἐρωτευμένος καὶ ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἐκδικητικῶν σχεδίων τοῦ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ, ἐπέισθη ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ζήσῃ ἄνευ ἐκείνης. Ἐξετάζων δ' αὖσθη-ρως τὰς πράξεις τοῦ καὶ ἐρωτῶν ἐπιμυνῶς ἐαυτόν, ἂν διεπραχάτο ἀδικίαν ἢ παρεκτροπὴν τινα, δὲν ἀνεύρισκεν οὐδὲν ἐπιληψιμον ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ, δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν συμπεριφορὰν τῆς Πλαγκών. Τοῦτο ἐπηύξανε τὴν ὀδυνην τοῦ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώρισε τὴν Πλαγκών, προσεκολλήθη ὡς σκιά εἰς αὐτήν· δὲν ἐπορεύθη ἔκτοτε οὔτε εἰς τὸ λουτρόν, οὔτε εἰς τὸ γυμνάσιον, οὔτε εἰς τὸ κυνήγιον, οὔτε εἰς νυκτερινὰ

ὄργια μετὰ τῶν φίλων του. Οὐδέποτε οἱ ὀφθαλμοὶ του προσ-
ηλώθησαν ἐπὶ γυναικός· δὲν ἔζησεν ἕκτοτε, ἢ διὰ τὸν ἔρω-
τά του.

Ποτὲ παρθένος ἀγνή δὲν ἐλατρεύθη ὡς ἡ ἑταῖρα Πλαγκῶν.

Εἰς τί λοιπὸν ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰφνίδιον αὐτῆς μεταβο-
λὴν ἐντὸς τόσῳ συντόμου χρονικοῦ διαστήματος; Προήρχετο
ἄρα γε αὕτη ἐκ τινος μηχανορραφίας τῆς Ἀρχιμάσσης καὶ
τῆς Λαμίας, ἢ ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτροπίας; Καὶ τί ἠδύναντο νὰ
τῇ εἰπωσιν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, ὅπερ νὰ μετατρέψῃ ἐν ἀκα-
ρεῖ τὸν τόσον παράφορον ἔρωτά της εἰς μῖσος ἄσπονδον;

Εἰς τοιοῦτον λαθῦρινθον ἐρωτήσεων καὶ σκέψεων ἐπλανᾶτο
ἡ διάνοια τοῦ ἀπέλπιδος Κτησίας, ὅτε ἀναστὰς, ἀνέκραξε·

— Πρέπει νὰ μοι ἀποδώσῃ ἡ Πλαγκῶν τὸν ἔρωτά της,
ἄλλως φονεύομαι.

Ἡ Πλαγκῶν ἀφ' ἑτέρου δὲν ἦτο ἡττον δυστυχής. Τὸ ἐν-
διαφέρον τῆς ὑπάρξεώς της κατεστράφη. Μετὰ τοῦ Κτησία
ἡ ψυχὴ της ἦτο συνδεδεμένη, οὕτως εἰπεῖν τοῦ οὐρανοῦ της
ὁ ἥλιος ἐσβέσθη ἤδη. Τὰ περίξ αὐτῆς ἦσαν νεκρά. Εἶχεν
ἐρωτήσει καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ Βακχίς ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Κτη-
σίαν καὶ ἠγαπήθη παραφόρως, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ἐνδιέ-
τριβεν εἰς Σάμον.

Ἡ Πλαγκῶν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ Κτησία·
ὅτι αὕτη πρώτη τὸν ἔκαμε νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια τοῦ ἔρω-
τος. Ἐκεῖνο ὅπερ τὴν ὤθησεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κτησία,
ἦτο ἡ ὑποτιθεμένη ἀθωότης του· ἐν τῷ Κτησίᾳ ἀνέυρισκε
τὴν παρθεनीαν, ἣν αὕτη δὲν ἐκέκτητο πλέον. Ὁ Κτησίας ἦτο
δι' αὐτὴν κατὰ τι ἅγιον, βωμὸς ἀγνωστός, εἰς τὸν ὁποῖον
κατέθετο τῆς ψυχῆς της τὰ μύρα. Εἰς λόγος κατέστρεψε τὴν
χαρὰν της. Τὸ θέλητρον ἐξηφανίσθη· ὁ ἔρως της ἤδη ὡ-
μοιάζε πρὸς πάντα ἄλλον ἔρωτα· ἦτο ἔρως κοινός, χυ-
δαῖος, τετριμμένος. Τὰ θέλητρα ἐκεῖνα καὶ αἱ θαπτεῖαι, ἃς
ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυψεν αὐτὴ δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην, εἶχον
προηγούμενως κορέσει τὴν ἐπιθυμίαν μιᾶς ἄλλης· δι' αὐτὴν
πάντα ταῦτα ἦσαν ἡχώ, σκιά, σκευωρία, προσφώνησις ψι-
τακοῦ, ἀποστηθεῖσα ἐπὶ τούτου δι' αὐτὴν.

Ἡ Πλαγκῶν κατέπεσεν ἡδὴ ἐκ τοῦ ὕψους εἰς ὃ εἶχεν
ἀνέλθει διὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἔρωτος, ὡς ἀγαλμα συν-
τριβὴν καὶ κατὰ γῆς κείμενον, ἐνῷ ὁ στυλοβάτης ὑπέρκειται
σῶς καὶ ἀβλαβής!

Ἐν τῇ ὁρμῇ της, ἠκρωτηρίασε τὴν κεφαλὴν μιᾶς Ἀφρο-
δίτης, ἣν πρὸς ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων της εἶχεν ἀ-
νεγείρει εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου της καὶ ἐπαύσατο πλέον πο-
ρευομένη ἐκεῖ.

Ἀς ἐπανεέλθωμεν ἐν τούτοις εἰς τὸν Κτησίαν.

Κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπορεύετο ἵνα κλυθῇ εἰς τὴν θύραν
τῆς Πλαγκῶν, ὡς κύων πιστὸς παῖδας καὶ ἐπιθυμῶν νὰ
ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς ὁ κύριός του τὸν ἀπέβαλλε.
Κατεφίλει τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἐφάνταζετο ὅτι ἐπάτησεν ὁ ὡ-
ραῖος τῆς Πλαγκῶν ποῦς, παρεδίδοτο εἰς θρήνους καὶ παρε-
κάλει μετὰ δακρύων νὰ τῷ ἀνοιξῶσι τὴν κλεισθεῖσαν ἤδη
θύραν, πλὴν πάντα ταῦτα κατ' οὐδὲν μετέβαλλον τὴν τῶν
πραγμάτων κατὰστασιν, ἡ θύρα διέμενεν ἀφώνος καὶ κλειστή.

Ἐν τούτοις, αὐτὸς τις ἀνοιξάς ταχέως καὶ ἐν βίᾳ τὴν
θύραν, δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ καὶ
μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς ν' ἀνέλθῃ ἀνὰ τέσσαρας τὰς
βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐρέθη ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Πλαγκῶν, ἥτις
ἀνεπαύετο νωχελῶς ἐπὶ τινος μαλθακοῦ ἀνακλίντρον.

— ὦ ὕπαρξις μου! ὦ ἔρως μου!... Τί λοιπὸν σοὶ ἔκκ-
μα καὶ με μισεῖς οὕτω;

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερον ὁ Κτησίας γονυπετῆς πρὸ
τοῦ ἀνακλίντρον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Πλαγκῶν.

— Πλαγκῶν! ἀγαπητὴ μου Πλαγκῶν! ὡραῖόν μου ἔ-
στρον! ἐὰν θέλῃς νὰ μὴν ἀποθάνω, ἀπόδος μοι τὸν ἔρωτά
σου. τὴν προτέραν ἀγάπην σου. Σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ φο-
νευθῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου, ἐὰν δὲν με ἀποτρέψῃς διὰ μιᾶς
γλυκείας σου λέξεως ἐνὸς μειδιήματός σου. Εἰπέ μοι, σκλη-
ρά, τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ ἐπανακτῇσω τὴν εὐνοιάν σου;
Κατὰ τί σοὶ ἐπταίσα; Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ; Εἶμαι πρόθυμος
νὰ θυσιάσω τὰ πάντα. Σοὶ προσφέρω ἀγγεῖα τορνευτά, ἐνδύ-
ματα, χρυσίον, δούλους λευκοὺς καὶ μαύρους, περιδέραια,
συμπλέγματα μαργαριτῶν... Ὁμίλει! πῶς δύναμαι νὰ ἐξα-
γοράσω σφάλμα, ὅπερ ἄγνοῶ;

— Δὲν θέλω τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν.

— Πλὴν, τί ἀπαιτεῖς; ὠμίλησεν, διάταξον.

— Φέρε μοι μόνον τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος
τῆς Σάμου καὶ θέλεις ἐπανακτῇσαι τὸν ἔρωτά μου.

Εἰπούσα δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἠγέρθη καὶ διεληθούσα τὸ
δωμάτιον ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν ἐνὸς παραπετάσματος.

Ἡ ἄλυσις τῆς Βακχίδος δὲν ἦτο, ὡς ἠδύναντο νὰ φαντα-
σθῇ τι, ἀπλοῦν περιδέραιον περιστρεφόμενον δις ἢ τρίς ἐπὶ
τοῦ λαίμοῦ, ἢ ἀνεκτίμητόν τι κόσμημα διὰ τὴν κομψότητα
καὶ τελειότητα τῆς ἐργασίας· ἦτο πραγματικὴ ἄλυσις, ὀγκώ-
δης ὡς ἐκεῖναι δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς εἰς τὰς ἐργασίας τῶν
σκωριῶν καταδικασθέντας φυλακισμένους, μακρὰ, πολλῶν πή-
χεων καὶ ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ.

Ἡ Βακχίς προσέθετε καθ' ἑκάστον μῆνα εἰς τὴν ἄλυσιν
αὐτὴν κρίκους τινάς. Ὅποταν ἀπαγόμενον βασιλέα τινὰ τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας, ἢ μέγαν τινὰ ἄρχοντα τῆς Περσίας, πλού-
σιόν τινα ἰδιοκτήτην Ἀθηναῖον, ἔθηκε τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον
παρ' αὐτῶν ἐλαμβάνε καὶ ἐμεγάλωνε τὴν ἀνεκτίμητόν της
ἄλυσιν.

Ἡ ἄλυσις αὕτη ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ χρησιμεύσῃ
αὐτῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γήρατός της, ὅτε οἱ ἐρασταί,
ἐντρομοὶ ἐκ μιᾶς ἀναφανισμένης ρυτίδος ἢ λευκῆς τινος τρι-
χὸς μετὰ τοῦ μαύρου πλοκάμου τῆς κόμης της, ἤθελον τῇ
στρέφει τὰ νῶτα καὶ ἀναθέσει τοὺς πόθους καὶ τὰ βαλάντια
τῶν παρὰ τινι ἄλλῃ ὀλιγώτερον μὲν ἐπιφανεῖ, ἀλλὰ νεωτέρᾳ
καὶ ἀνθηροτέρᾳ. Προβλεπτικὸς μύρηγξ ἡ Βακχίς, ἐν τῷ ἐν
ἡδοναῖς ἀτάκτῳ αὐτῆς βίῳ, σκέπτεται ὅτι ὁ χειμὼν ἐπικει-
ται καὶ συνάξει κόκκους χρυσοῦς διὰ τὴν κακοκαιρίαν. Γνω-
ρίζει καλῶς ὅτι οἱ ἐρασταὶ οὔτινας ἀπαγγέλλουσι σήμερον στί-
χους ἑξαμέτρους ἢ πενταμέτρους πρὸ τοῦ βωμοῦ της, θὰ τὴν
ἐρριπτον ἔξω καὶ θὰ τὴν ἀπέβαλλον διὰ τῶν δούλων των,
ἐὰν, γεγηρακυῖα καὶ κυρτὴ ὑπὸ τῆς ἀθλιότητος, ἤθελε πο-
ρευθῇ ἱκετεύουσα εἰς τὸ κατώφλιόν των καὶ τὴν ἐστίαν τοῦ
ὕπηρετικοῦ βωμοῦ των. Ἀλλὰ μετὰ τῆς ἀλύσου της, ἐκ τῆς
ὁποίας ἤθελον ἀποσπᾶ κατ' ἔτος ἀριθμὸν τινα κρίκων, θὰ
ζήσῃ ἐλευθέρα, ἀφανὴς καὶ ἀμέριμνος εἰς τι χωρίον ἄγνω-
στον, καὶ θὰ τελευτήσῃ ἡσύχως ἀφίνουσα τὸ ἀντίτιμον λαμ-
πρὰς κηδεῖας καὶ τὰ πρὸς ἀνδρῶσιν βωμοῦ τινος εἰς τὴν
προστάτιδα Ἀφροδίτην ἀναγκάζει χρήματα.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σφαῖαι προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἡ Βακχίς ἐνόμισεν ὅτι ἔδει νὰ λάβῃ κατὰ τῆς μελλούσης δυστυχίας καὶ τῆς στερήσεως, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ γῆρας ἤθελε τὴν ἀπομονώσῃ διότι γυνὴ τοιαύτη δὲν ἔχει οὔτε τέκνα, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε οὐδὲν ἐξ ὧν ἀφοσιοῦνται εἰς αὐτὴν καὶ πρέπει τέλος αὐτὴ μόνη νὰ κλείσῃ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς.

Ζητεῖν τὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος, ἦτο ταῦτόν τοῦ ζητεῖν χρυσὸν μῆλον ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἡ Πλαγκῶν ἐγνώριζε καλῶς τοῦτο· διότι πῶς ἡδύνατο ἡ Βακχίς νὰ ἐνδώσῃ πρὸς χάριν μιᾶς ἀντιζήλου καὶ ἀποστερηθῇ ἐν μιᾷ στιγμῇ τῶν καρπῶν πολυετοῦς οἰκονομίας, τοῦ μόνου θησαυροῦ της, ὃν εἶχε προωρίσει διὰ τὰ γηρατειά της; Ἄρα ἡ αἵτησις αὕτη ἦτο μία πρόφασις ἐκ μέρους τῆς Πλαγκῶν, μαρτυροῦσα προφανῶς τὴν ὀριστικὴν ἀποπομπὴν τοῦ τρελλοῦ ἐρωτευμένου.

Ἐν τούτοις ὁ Κτησίαις δὲν ἡδύνατο νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Πλαγκῶν. Ἀπασαί αἱ προσπάθειαι τοῦ ὅπως τὴν ἐπανίδῃ καὶ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀπέβησαν ἄκκαρποι, ἐξηκολοῦθει δὲ νὰ πλανᾶται ὡς σκιά ὑπὸ τὴν οἰκίαν της, ἐναντίον τῶν ἀπειλῶν τῶν δούλων καὶ τῶν ἀκαθάρτων ὑδάτων μεθ' ὧν τὸν περιέχεον καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν παραθύρων.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καὶ ἐν τελευταίῳ διάβημα. Κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ καὶ εὔρε μίαν τριήρην, ἥτις ἀπέπλεεν εἰς Σάμον· ἐπλησίασε τὸν πλοίαρχον, ὡμίλησεν αὐτῷ ἐν συντομίᾳ περὶ τοῦ σκοποῦ του καὶ ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ πλοίῳ, ἀντὶ ὀρακὸς χρυσοῦ.

Ὅποια δὲ ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Κτησία; — Νὰ πορευθῇ εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, νὰ λούσῃ διὰ τῶν δακρύων του τοὺς πόδας της καὶ νὰ τὴν παρκαλέσῃ ἐν ὀνόματι ὧν τῶν θεῶν τοῦ τε Οὐρανοῦ καὶ Ἄδου, χάριν τοῦ πάλαι πρὸς αὐτὸν ἔρωτός της, χάριν τῆς γραίας μητρός του, ἥτις θ' ἀπέθνησκε μετὰ τὸν θάνατόν του, νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἄλυσιν ἣν ἀπῆται ἡ Μηλίσια Πλαγκῶν, ὡς ἀντίτιμον τοῦ ἔρωτός της.

Βλέπετε καλῶς, ὅτι ὁ Κτησίαις ἦτο τρελλός. Ἐν τούτοις ἡ τύχη του ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τελευταίας ταύτης ἀποπειράς· ἄλλως δὲ τῷ ἀπέμενεν ἄλλο τι· νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ λευκὸν τοῦ στῆθος τὸ ὄξύ ἐγχειρίδιόν του καὶ νὰ ζώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπαρξίν του, ἣν ἐθεώρει βάρος, ἄνευ τοῦ ἔρωτος τῆς Πλαγκῶν.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ ἀπελπισ ἥρως μας τοιαῦτα ἐσκέπτετο ἡ τριήρης ἐσχίζε μετὰ ταχύτητος διὰ τῆς πρῶρας τὰ ὕδατα, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐσθένοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅτε ὁ πρωρεὺς ἀνέκραξε: Γῆ! Γῆ!

Ἀφίκοντο εἰς Σάμον.

Μόλις ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ὁ Κτησίαις εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Βακχίδος, ὑποσχόμενος εἰκοσι λευκάς δαμάλεις εἰς τὸν Θεὸν τῆς εὐγλωττίας Ἑρμῆν καὶ ἑκατὸν ζεύγη περιστερῶν εἰς τὴν Θεᾶν Ἀφροδίτην, ἅμα τῇ εὐτυχεῖ ἐκδᾶσει τῆς ἀποπειράς του.

Εἰς ἀρχαῖος δούλος τῆς Βακχίδος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Πῶς! εἰσθε σεῖς, Κτησία; Ὅποια ὠχρότης, ὅποια ἀταξία κόμης! Ὁμοιάτετε, ἐνεκα τοῦ ἀτημελοῦς τῆς ἐνδυμασίας σας, πρὸς χωρικόν, ἢ πρὸς λυρικόν ποιητήν. Ἄλλοτε εἰσθε πρότυπον κομψότητος. Θεέ μου! ἡ χλαμὺς σας εἶνε ἐσχισμένη.

— Δὲν εἶμαι ὡς ὑποθέτεις, πτωχός; εἶμαι δυστυχής. Ἴδού, λάβε τὸ πουγγεῖον αὐτὸ καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ὁ γέρον δοῦλος, ὅστις, ἐνεκα τῆς πολυχρονίου παρὰ τῇ Βακχίδι ὑπηρεσίας του, εἶχεν εἰς ὅαν δῆποτε ὥραν ἐλευθερίαν τὴν εἰσοδὸν παρ' αὐτῇ, ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἰδοῦσα τὸν ἀρχαῖον ὑπνρέτην εἰσελθόντα μετὰ τρόπου καὶ ἥθους προδίδοντος σπουδαίαν εἰδήσιν.

— Εἶνε κάποιος κάτω, ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἴδῃ· ὁ χρυσὸς δὲ οὗτος τὸν ὁποῖον μοὶ προσέφερε, προδίδει τὴν ἀνυπομονησίαν του. Εἶνε κάποιος ἀγαπήσας ποτὲ ὑμᾶς παραφόρως.

— Ἀγαπήσας με ποτὲ παραφόρως! Τότε δὲν δύναται νὰ ἦνε ἄλλος ἀπὸ τὸν Κτησίαν· μόνος αὐτὸς μ' ἡγάπησε παραφόρως καὶ εἰλικρινῶς.

— Ὁ αὐθέντης Κτησία, κυρία.

— Ὁ Κτησία; ὁ ἀγαπητὸς Κτησία; εἶνε κάτω καὶ ζητεῖ νὰ μὲ ἴδῃ; Ὑπάγε, τρέξε ἀμέσως, κάμε πτερὰ καὶ ὅσον οἶόν τε ταχύτερον ὁδήγησον αὐτὸν πλησίον μου.

Ὁ ὑπνρέτης ἐξῆλθε μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς ἀσυνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἡ Βακχίς τῆς Σάμου ἦτο καλλονὴ ὅλως διάφορος τῆς Πλαγκῶν. Ἦτο ὑψηλή, εὐστροφος, μὲ ὀφθαλμούς μελανὰς καὶ κόμην ἐβενώδη μὲ μειδιάμα οὐρανιον εἰς χεῖλη ὡς τὸ ρόδον κόκκινον, μὲ βραχίονας στρογγύλους ἀπολήγοντας εἰς χεῖρας μοκροσκοπικάς καὶ κανονικότητας ἐκτακτοῦ.

Ἡ Πλαγκῶν καὶ ἡ Βακχίς ἦσαν αἱ δύο θελκτικώτεραι γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁμολογητέον ὅτι ὁ Κτησίαις, ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἔρωτος τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῶν Θεῶν.

Ὁ γέρον ὑπνρέτης ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Κτησία.

Ὁ Κτησίαις ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ ἀνακλίντρου ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο νοχελῶς ἡ Βακχίς· ἐπὶ τῇ θῆα δὲ τῆς ἀρχαίας του ἐρωμένης, ἡσθάνθη κάτι τι ἐκτακτὸν ἐν αὐτῇ· βιαία συγκίνησις κατέλαβε τὴν καρδίαν του καὶ ἀδύνατος ὡς ἦτο, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης, τῶν δακρύων, τῆς ἀπελπισίας τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν ἐν ἣ ὑπεβάλλετο, ἀλλ' ἔπεσε κατὰ γῆς λιποθύμος.

Ἡ Βακχίς ἐν ἐκπλήξει καὶ ταραχῇ ἐδράμε πρὸς αὐτόν, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν ὑπνερτριῶν της, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὅτε ὁ Κτησίαις ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ὑγρὸν καὶ θερμὸν φίλημα τῆς Βακχίδος, ἥτις τὸν ἐθεώρει μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας καὶ ἐνδιαφέροντος.

— Πῶς εἶσαι, ἀγαπητὴ μου ψυχὴ; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἥτις ἐξέλαβε τὴν λιποθυμίαν τῆς Βακχίδος ὡς ἀποτελεσματὸν χαρᾶς.

— ὦ, Βακχίς! πρέπει ν' ἀποθάνω, ἀπεκρίθη ἐκείνος μετὰ φωνῆς ἀδυνάτου καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Βακχίδος διὰ τῶν βραχιόνων του.

— Ν' ἀποθάνης! καὶ διατί; Μὴ δὲν εἶσαι νέος, ὥραῖος; Μὴ δὲν ἀγαπᾶσαι; Ποία γυνή, ἀλλοίμονον! δὲν θὰ σὲ ἀ-

γαπήση ; ... Διὰ ποίαν αἰτίαν ὀμιλεῖς περὶ θανάτου ; Θάνατος ! ... εἶνε λέξις, ἥτις δὲν ἀρμόζει εἰς τόσον ὠραῖον στόμα. Ποία ἐλπίς σου διεψεύσθη ; Ποῖον δυστύχημα σοὶ ἐπῆλθεν ; Μὴ ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε ; Μὴ ἡ Ἀρτεμὶς ἐξήλευσεν τὰ πλούτη σου ; Μὴ ὁ Βάκχος τοὺς ὠραίους ἀμπελώνας σου ; Ἡ Τύχη, ἥτις εἶνε μία γυνὴ ἐπίσης, εἶνε ἀδύνατον νὰ συλλαβῇ μῖσος ἐναντίον σου.

— Βακχίς, σὺ μόνη δύνασαι νὰ μὲ σώσης· σὺ ἡ μᾶλλον κακὴ, ἡ γενναϊότερα τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ὅχι, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ. Εἶνε ἡ παρακλήσις μου μία παραδοξολογία, ἥτις θὰ μὲ χαρακτηρίσῃ ὡς ἕνα τρελλὸν δραπέτευσαντα ἐκ τῶν Ἀντικυθήρων.

— Ὀμίλει, τέκνον. Τί ἄρα γε δύνασαι νὰ μὲ ζητήσης σὺ, ὃν τοσοῦτον παραφόρως ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ, ἂν καὶ ἐπρόδωσας τὸν ἔρωτά μου, χάριν μιᾶς ἄλλης — εἴθε νὰ ἐπισύρῃ ἐναντίον τῆς τῆν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης — τί εἶνε, λέγω, δυνατόν νὰ μοὶ ζητήσης καὶ τὸ ὅποιον νὰ μὴ σοὶ παραχωρήσω αὐθωρεῖ, ἔστω ν' ἀφορᾷ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου ;

— Βακχίς, μοὶ χρειάζεται ἡ χρυσὴ σου ἄλυσις, ἀπεκρίθη ὁ Κτησίας μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀκουσθείσης.

— Σοὶ ἀναγκαστὶ ἡ χρυσὴ μου ἄλυσις, Κτησία ; Καὶ εἰς τί θέλει σοὶ χρησιμεύσει ; Ἐντεῦθεν λοιπὸν πηγάζει ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου σου ; Τί σημαίνει ἡ θυσία αὕτη ; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἐκπεπληγμένη.

— Ἀκουσον, ὠραία μου Βακχίς καὶ ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ, καθὼς πάντοτε. Ἀγαπῶ τὴν Πλαγκὼν τὴν Μηλίσαν, τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, μέχρι τρέλλας. Ἐν βλέμμα τῆς εἰς τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς, ἀξίζει πλείοτερον ὅλων τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου· πλείοτερον τοῦ θρόνου τῶν θεῶν, πλείοτερον τῆς ζωῆς. Ἄνευ ἐκείνης ἀποθνήσκω. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν δυστυχῆ ἄνευ ἐκείνης περιφρονῶ τὴν ὕπαρξιν. Ἐχὼ ἀνάγκην τῆς Πλαγκῶν, ὡς ἔχω ἀνάγκην τῶν ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου αἵματος· τοῦ ἐντὸς τῶν ὀστέων μου μυελοῦ. Δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἐν ἄλλῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἢ ἐν ἐκείνῃ μεθ' ἧς ἀναμιγνύεται ἡ πνεύη τῆς. Δι' ἐμέ ἡ Μεσημβρία εἶνε σκότος βαθύ, ἀπούσης ἐκείνης. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶνε ὁ ἥλιός μου. Μάγισσά τις τῆς Θεσσαλίας βεβαίως μ' ἐμάγευσε. Οἱμοὶ ! τί λέγω ; Μάγισσα ὑπῆρξεν ἐκείνη ἡ ἰδία δι' ἐμέ· οἱ μάγοι ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ... Ἦτο ἰδική μου, τὴν ἔβλεπον πάντοτε καὶ ἐκ τῆς μερφῆς τῆς, ἐκ τοῦ βλέμματός τῆς ἀνεζωογονούμην, ἐλάμβανον νέαν πνεύην ἐνόμιζον, ὅτι νέκταρ οὐρανόθεν ἐγένόμην. Μὲ ἠγάπα, ὡς μὲ ἠγάπας καὶ σὺ, Βακχίς, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἦτο ὑπερβολικὴ, ἵνα διαρκέσῃ. Οἱ θεοί, φαίνεται, μ' ἐζηλοτύπησαν. Ἡ Πλαγκὼν μ' ἀπέβαλλεν, ἐγὼ δὲ ἐπανάλθον πλησίον τῆς ὡς κύων ὀρεῖς, κλαίων καὶ ὀδυρόμενός· πλὴν ἔμεινεν ἄκαμπτος εἰς τοὺς θρήνους μου . . . Μὲ μισεῖ ἤδη. Ἄ ! εἶμαι δυστυχέστατος !

Ταῦτα εἰπὼν, ἤρξατο νὰ θρηνῇ, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν ὠραίων ὤμων τῆς Βακχίδος, ἥτις τὸν ἐθεώρει μὲ βλέμμα πλήρες οἴκτου καὶ ὀδύνης.

— Ἄ ! Δὲν ἤμην ἐγὼ λοιπὸν ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας σου ; Δυστυχῆ ἄπελπι ! Καὶ τί δύναμαι νὰ σοὶ κάμω ἤδη ἐγὼ ; Τί κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Πλαγκῶν ;

— Ἀγνοῶ τίς τῇ ἔκαμε γνωστὸν τὸν ἀρχαῖον ἔρωτά μας, ὃν γνωρίζει. Ἴσως ἡ Ἀρχαιάσση, ἥτις ὑπὸ γλυκεῖς λόγους, κρύπτει δηλητήριον ἐχίδνης. Ἄμα καταστάντος γνωστοῦ εἰς

αὐτὴν τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἔρωτος, κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς πρωτοφανοῦς. Ἡ ζηλοτυπία εἶνε μέγα κακόν. Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθηεν ἵνα τὴν καταπραύνω, ἀπέβη μάταιον καὶ ἀνωφελές. Δὲν μοὶ ἠξίωσεν οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ μόνον ἀποπειρά, μοὶ εἶπε τὰ ἐξῆς : — Φέρε μοι τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος καὶ θέλω σοὶ ἀποδώσει τὸν ἔρωτά μου. Μὴν ἐπανεέλθης ἄνευ αὐτῆς, διότι θὰ δώσω ἐντολὴν εἰς τοὺς Σκύθας δούλους μου ν' ἀφῆσώσιν ἐναντίον σου τοὺς μολοσσούς τῆς Λακωνίας, ἵνα σὲ κατασπαράξωσιν. — Ἴδού τί ἀπήντησεν εἰς τὰς θερμότερας τῶν παρακλήσεων μου, εἰς τοὺς θρήνους μου, ἡ ἀσπλαγχνος Πλαγκῶν. Καὶ ἐγὼ, εἶπον : — Ἐὰν δὲν δυνήθω ν' ἀνακτήσω τὸν ἔρωτά σου, θ' ἀποθάνω !

Καὶ προσφέρον τοὺς λόγους τούτους ὁ Κτησίας, ἔσυρεν ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χλαμύδος του ὃν ἐγγχειρίδιον, οὗτινος τὴν αἰχμὴν ἠγγίσειεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὅτε ἡ Βακχίς, ὡρᾷ καὶ πεφοβισμένη, ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ ἀπέσπασε τὸ φονικὸν ὄργανον ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸ ἐκ τῆς λευκῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσφίλους αὐτῇ τρελλοῦ.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΛΙΑ 2.000

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλούτισαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγγενθρώσαντες δὲ καὶ κατὰτάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος μὲ τὰς αὐτὰς ὡς τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν τιμὰς καὶ εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἰτοῦντας

ΔΩΡΕΑΝ

Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ